

Sygn. akt I ACa 914/21

# WYROK

**W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 3 października 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA Adam Czerwiński

Protokolant Agnieszka Zdanowicz - Martyna

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2022 r. w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. G.

przeciwko (...)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w (...) z dnia 11 października 2021 r. w sprawie sygn. akt (...)

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanej (...) na rzecz powódki A. G. kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 914/21

# UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 października 2021 Sąd Okręgowy w (...) w sprawie z powództwa A. G. przeciwko (...) o zapłatę orzekł, że:

I. zasądza od (...) na rzecz A. G. kwotę 61.202,08 (sześćdziesiąt jeden tysięcy dwieście dwa złote 08/100) złotych z odsetkami ustawowymi od 1 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od (...) na rzecz A. G. kwotę 1.951,20 (tysiąc dziewięćset pięćdziesiąt jeden 20/100) złotych tytułem kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. G. była organem prowadzącym dla Niepublicznego Przedszkola (...) z siedzibą w L., ul. (...) (okoliczność niesporna). Od 1 stycznia 2009 roku, zgodnie z art. 90 ust. 2 ustawy z 7 września 1991 roku o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 roku, Nr 256, poz. 2572 ze zm.), Przedszkole było dotowane przez (...) (okoliczność niesporna).

20 września 2010 roku A. G. złożyła do (...) wnioski o udzielenie dotacji na rok 2011 oraz informację o planowanej liczbie uczniów w styczniu 2011 roku (poświadczono kopie wniosku i informacji k. 53, 54). Następnie,

w poszczególnych, kolejnych miesiącach w roku 2011 składała wnioski o udzielenie dotacji, załączając niezbędne dokumenty (k. 55 do 102 akt sprawy).

W roku 2011 liczba dzieci uczęszczających do Niepublicznego Przedszkola (...) wyniosła 385 uczniów. Liczba dzieci uczęszczających do (...)w badanym okresie wynosiła 145 osób (k. 143, okoliczność niesporna).

Za 2011 rok A. G. tytułem dotacji wypłacono 153 666,42 złotych (okoliczność niesporna, złożone przez powódkę potwierdzenia przelewów). 30 kwietnia 2020 roku A. G. złożyła do (...) zawiadomienie o zaprzestaniu działalności i przyczynach likwidacji niepublicznego przedszkola (pismo k. 132). 2 września 2020 roku (...) P. wydał decyzję na mocy, której z dniem 2 września 2020 roku wykreślił Przedszkole Niepubliczne (...) - prowadzone przez A. G. z siedzibą w L., ul. (...) - z ewidencji szkół i placówek niepublicznych prowadzonych przez niego, wskazując, że wykreślenie jest równoznaczne z likwidacją placówki (k. 137 i n.).

W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy uznał żądanie powódki za uzasadnione w przeważającej części. Wskazał, że zgodnie z treścią art. 90 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, uchylonego już art. 80 ustawy z dnia 27 października 2017 roku o finansowaniu zadań oświatowych (tekst jedn. Dz.U. z 2020 roku, poz. 2029), niepubliczne przedszkola otrzymywały dotacje z budżetu gminy. Przy czym zgodnie z ust. 2b ww. przepisu dotacje dla niepublicznych przedszkoli przysługiwały na każdego ucznia w wysokości nie niższej niż 75 % ustalonych w budżecie danej gminy wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych w przeliczeniu na jednego ucznia, z tym że na ucznia niepełnosprawnego w wysokości nie niższej niż kwota przewidziana na niepełnosprawnego ucznia przedszkola i oddziału przedszkolnego w części oświatowej subwencji ogólnej otrzymywanej przez jednostkę samorządu terytorialnego - pod warunkiem, że osoba prowadząca niepubliczne przedszkole poda organowi właściwemu do udzielania dotacji planowaną liczbę uczniów nie później niż do dnia 30 września roku poprzedzającego rok udzielania dotacji. W przypadku braku na terenie gminy przedszkola publicznego, podstawą do ustalenia wysokości dotacji były wydatki bieżące ponoszone przez najbliższą gminę na prowadzenie przedszkola publicznego.

Od 1 stycznia 2009 roku do 2 września 2020 roku powódka prowadziła niepubliczne przedszkole na terenie (...) P.. Z tego tytułu przysługiwała jej dotacja określona w w.w. przepisach, zaś pozwem rozpoznawanym w niniejszej sprawie, domagała się dotacji za rok 2011, czego pozwany nie kwestionował wypłacając jej uprzednio za ten okres 153 666,42 złotych.

W pierwszej kolejności podlega rozważeniu zarzut pozwanego najdalej idący, w ramach którego podnoszono, że z uwagi na likwidację Przedszkola, dochodzona dotacja nie może zostać wykorzystana zgodnie z jej celem, który wprost został wskazany w przepisie art. 90 ust. 3 d ustawy o systemie oświaty, tj. na dofinansowanie realizacji zadań szkoły lub placówki w zakresie kształcenia, wychowania i opieki, w tym profilaktyki społecznej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jest już ugruntowane stanowisko, że przepis art. 90 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty kreował pomiędzy jednostką samorządu terytorialnego właściwą do wypłaty dotacji, a osobą prowadzącą placówkę niepubliczną uprawnioną do otrzymania takiej dotacji stosunek cywilnoprawny odpowiadający cechom zobowiązania w rozumieniu art. 353<sup>1</sup> k.c. Podstawą żądania od organu jednostki samorządu terytorialnego należnej określonej w art. 90 ustawy podmiotowi kwoty, jest delikt polegający na niewłaściwym obliczeniu i wypłaceniu, zgodnie z wiążącymi obie strony przepisami o finansowaniu zadań oświaty, należnej dotacji.

W analizie dokonanej w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 maja 2018 r. II CSK 477/17 (publ. w LEX nr 2486821) Sąd Najwyższy wskazał, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie „uznano, iż art. 90 u.s.o. stanowi dostateczną podstawę prawną roszczenia o należną dotację, skoro określa w sposób jasny i bezwarunkowy kto jest dłużnikiem i wierzycielem, w jakiej wysokości świadczenie się należy i od spełnienia jakich przesłanek wypłacenie dotacji jest uzależnione. W konsekwencji, odpowiednia jednostka samorządu terytorialnego w zasadzie nie może odmówić placówce niepublicznej przyznania dotacji, jeżeli tylko zostały spełnione warunki o których mowa w tym przepisie”.

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 17 października 2019 roku (sygn. I CSK 211/19 LEX nr 2736298) argumentując odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy, podał, że w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne i nie ma potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bowiem czy świadczenie należne podmiotowi prowadzącemu szkołę może zostać mu przyznane, jeśli zaprzestał już jej prowadzenia, a szkoła została wykreślona ze stosownej ewidencji, nie budzi żadnych wątpliwości. Sąd Najwyższy podał, że kwestia ta nie doprowadziła też do rozbieżności w orzecznictwie czy wypowiedziach doktryny, bowiem w systemie oświaty szkoła nie ma podmiotowości prawnej, a ma ją tylko organ ją prowadzący. Tak więc świadczenie zawsze uzyskuje organ prowadzący, a nie szkoła, a istota dotacji z art. 90 u.s.o. dotyczy jedynie tego, że ma być przeznaczona na prowadzenie szkoły.

Zdaniem sądu, powyższe uwagi odnoszą się również do niepublicznych przedszkoli, co do których warunki udzielania dotacji zostały uregulowane w podobny sposób.

W analizowanym uzasadnieniu postanowienia z dnia 17 października 2019 roku Sąd Najwyższy dodatkowo podkreślił, że w razie dochodzenia zapłaty zaległej dotacji jest jasne, że nie jest to świadczenie o zapłatę dotacji, ponieważ minął czas, w jakim mogła zostać wykorzystana, ale jest to dochodzenie refundacji prywatnych środków podmiotu prowadzącego szkołę, które musiał wykorzystać na działalność szkoły wobec nieuzyskania dotacji we właściwej wysokości. Podkreślił również, że odmienna interpretacja byłaby nieakceptowalna, ponieważ w istocie uniemożliwiałaby żądanie należnych środków po upływie czasu, w którym dotacja miałaby zostać wydatkowana.

Podobnie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 28 kwietnia 2020 roku sygn. akt I ACa 110/20, publ. w LEX nr 3102929.

W świetle przytoczonej argumentacji, nie ma podstaw do uwzględnienia zarzutu pozwanego, że z uwagi na zakończenie działalności w formie przedszkola, dotacja nie może być już przyznana.

W ocenie sądu, za nieuzasadniony należy również przyjąć, podnoszony przez (...) P. pogląd, że kwota ustalonych w jej budżecie na rok 2011 wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolu publicznym w wysokości 1 008 293 złotych, nie powinna być powiększona o 286 500 złotych, stanowiących wysokość wydatków z rachunku dochodów własnych przedszkola samorządowego ujętych w planie dochodów i wydatków jednostek budżetowych na wydzielonym rachunku na 2011 roku, stanowiącym załącznik numer(...) do Uchwały Rady Gminy miejskiej w P. numer (...)w sprawie uchwalenia budżetu Miasta i Gminy P. na 2011 rok.

Odnosnie wydatków tego rodzaju wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 25 maja 2021 roku, sygn. I ACa 590/20 (publikowanym w LEX nr 3188394). Sąd Apelacyjny w Lublinie wskazał, że: „Do dnia 1 września 2013 r. do podstawy obliczenia dotacji wliczać należało pozabudżetowe środki gromadzone na wydzielonych rachunkach dochodów własnych (2010 r.) i wydzielonych rachunkach dochodów (lata 2011-2013). W przepisie art. 90 ust. 2b u.s.o. ustawodawca zawarł ogólne, uniwersalne i stabilne kryteria mające wyznaczać rozmiar świadczeń dotacyjnych gminy. Skoro dotacje gminy miały służyć realizacji określonych działań, to dla określenia ich poziomu znaczenie miały wszystkie kategorie wydatków ponoszonych na realizację tych samych zadań i w świetle takiej konstrukcji przepisu art. 90 ust. 2b u.s.o. irrelevantny jest sposób ich księgowania, wyodrębniania (np. na odrębnym rachunku), ale także irrelevantne jest ich źródło (sposób) finansowania (opłaty wnoszone przez rodziców, czy subwencje MEN). W judykaturze konsekwentnie przyjęto, że nowelizacja ustawy o systemie oświaty z 13 czerwca 2013 r. (Dz. U. z 2013 r. poz. 827), która z dniem 1 września 2013 r. wyraźnie wyłączyła z podstawy wyliczania dotacji opłaty za korzystanie z wychowania przedszkolnego i za wyżywienie, jako stanowiące dochód gminy jednoznacznie przesądziła to, że w okresie poprzednim takie opłaty nie mogły pomniejszać ogólnej kwoty dotacji dla przedszkoli niepublicznych, gdyż miarodajna była wyłącznie ogólna kwota „wydatków ustalonych”, czyli zaplanowanych wcześniej na funkcjonowanie przedszkoli publicznych i to ta kwota stanowiła podstawowe kryterium kwantyfikatywne. W ustawie brak jest do dnia 1 września 2013 r. jakiegokolwiek odwołania do źródeł finansowania wydatków zaplanowanych w budżecie gminy i przy obliczaniu wysokości dotacji (do wskazanej daty) sfera wydatków została całkowicie rozdzielona od sfery źródeł (sposobów) ich finansowania, co konsekwentnie nakazywało przyjąć,

że wysokość dotacji należnych powodowi nie mogła w żaden sposób podlegać weryfikacji z uwagi na wysokość dochodów uzyskanych z danego, dowolnego źródła na pokrycie wydatków zaplanowanych w budżecie pozwanej gminy do poniesienia na jedno dziecko w przedszkolu publicznym, przy czym uwaga ta odnosi się również do subwencji z MEN, gdyż przedszkola integracyjne czy też prowadzące kształcenie specjalne uczniów niepełnosprawnych, nie stanowią odrębnej kategorii placówek”.

Sąd rozpoznający powyższą sprawę podziela powyższy pogląd i argumentację przywiezioną w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie na uzasadnienie stanowiska, odwołując się do niej bez potrzeby bliższego przytaczania. Z tych też przyczyn nie uwzględniono ostatniego z zarzutów pozwanego i przy ustaleniu podstawy dotacji uwzględniono wydatki z rachunku dochodów własnych w wielkości 286 500 złotych.

Wyliczenie kwoty objętej żądaniem pozwu w pozostałym zakresie nie było kwestionowane, w tym co do jego matematycznej prawidłowości. Dane zawarte w przedstawionych sądowni przez strony propozycjach wyliczenia dotacji, znajdują uzasadnienie w załączonych dokumentach. Jedynie liczba wychowanków w placówce publicznej przedszkolnej została skorygowana przez pozwanego, ze 118 wychowanków na 145, co zostało w końcowych stanowisku zaaprobowane przez A. G..

Jak wynika ze złożonych dokumentów łączna kwota planowanych wydatków, uwzględniająca wydatki z rachunku dochodów własnych w wysokości 286 500 złotych, wynosiła 1 294 793 złotych. Oznacza to, że wydatki na jedno dziecko (z liczby 145 wychowanków) wynoszą 8 929,60 złotych (1 294 793 złotych : 145), a w skali miesiąca 744,13 złotych (8929,60 złotych : 12 miesięcy). 75% kwoty 744,13 złotych to 558,10 zł. Wysokość dotacji przy liczbie dzieci 385 wynosić powinna 214 868,50 zł. Powódka otrzymała dotację w kwocie 153 666,42 złotych, a zatem brakująca kwota wynosi 61 202,08 złotych i tę wielkość zasądzone w punkcie I wyroku, a w pozostałej części, powództwo jako nieuzasadnione, oddalono.

Z uwagi na treść art. 118 k.c. i art. 117 § 2 k.c., na uwzględnienie zasługiwał również zarzut przedawnienia odsetek ustawowych za okres od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku.

W ostatecznym stanowisku powódka nie kwestionowała zarzutu tej treści.

Powyższy wyrok zaskarżyła pozwana w zakresie punktów I i III. Pozwana zarzuciła naruszenie prawa materialnego tj.

- art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 ze zm.) w związku z art. 353<sup>1</sup> k.c. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż przepis art. 90 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty kreował pomiędzy jednostką samorządu terytorialnego właściwą do wypłaty dotacji, a osobą prowadzącą placówkę niepubliczną uprawnioną do otrzymania takiej dotacji stosunek cywilnoprawny odpowiadający cechom zobowiązania w rozumieniu art. 353<sup>1</sup> k.c. a podstawą żądania od organu jednostki samorządu terytorialnego należnej określonej w art. 90 ustawy podmiotowi kwoty, jest delikt polegający na niewłaściwym obliczeniu i wypłaceniu zgodnie z wiążącymi obie strony przepisami o finansowaniu zadań oświaty należnej dotacji, w sytuacji gdy roszczenie o zapłatę kwoty odpowiadającej różnicy między kwotą dotacji należnej a kwotą dotacji wypłaconej ma ze swojej istoty charakter odszkodowawczy, a podstawę jego dochodzenia stanowi przepis art. 90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty w związku z art. 471 k.c. a powód winien wykazać, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie, że poniósł szkodę z tytułu pokrycia z innych źródeł, niż dotacje wydatków bieżących oraz wysokości tej szkody,
- art. 90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, iż przy ustaleniu podstawy dotacji winny zostać uwzględnione wydatki z rachunku dochodów własnych przedszkola samorządowego ujęte w planie dochodów i wydatków jednostek budżetowych na wydzielonym rachunku na 2011 rok, stanowiącym załącznik Nr (...) do uchwały Nr (...) Rady Miejskiej w P. z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie uchwalenia budżetu Miasta i Gminy P. na 2011 rok w kwocie 286 500 złotych, w sytuacji gdy brak jest podstaw do uwzględnienia w podstawie

do wyliczenia dotacji przedmiotowych wydatków z rachunku dochodów własnych przedszkola samorządowego albowiem wydatki te nie zostały ustalone w budżecie (...) P..

Wskazując na powyższe zarzuty pozwana wносиła o:

1/ zmianę wyroku w zaskarżonej części, tj.:

- o oddalenie powództwa co do kwoty 61.202,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 1 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty,

ewentualnie o:

2/ uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji stosownie do art. 386 § 4 k.p.c.

3/ zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za I i II instancję.

### ***Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:***

apelacja, jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy nie budzą wątpliwości i dlatego Sąd Apelacyjny przyjmuje je za podstawę własnego rozstrzygnięcia (art. 387 § 2<sup>1</sup> pkt 1 k.p.c.).

Zostały one poczynione w oparciu o wszechstronne rozważenie całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, którego ocena, przeprowadzona w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest pełna oraz zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Pierwszy z zarzutów apelacji sprowadzał się do rozstrzygnięcia zagadnienia związanego z charakterem roszczenia dochodzonego przez stronę powodową. Pozwana argumentowała, że powódka nie wykazała szkody, jakiej doznała na skutek niewypłacenia dotacji w należnej wysokości.

Należy wskazać, że przepis art. 90 ustawy o systemie oświaty kreuje pomiędzy jednostką samorządu terytorialnego właściwą do wypłaty dotacji, a osobą prowadzącą placówkę niepubliczną uprawnioną do otrzymania takiej dotacji stosunek cywilnoprawny odpowiadający cechom zobowiązania w rozumieniu art. 353 § 1 k.c. Pogląd ten zasługuje w pełni na aprobatę, gdyż żądanie od organu jednostki samorządu terytorialnego należnej powódce kwoty ma swoje źródło w delikcie, jakim było niewłaściwe obliczenie i wypłacenie powódce, zgodnie z wiążącymi obie strony przepisami o finansowaniu zadań oświaty, należnej jej w 2013 r. kwoty. Powódka nie żąda wobec tego wypłacenia dotacji, ale odszkodowania za niezgodne z prawem pozbawienie jej przy okazji ustalania i wypłacania dotacji za 2011 r., należnej jej kwoty. Samoistną szkodą jest przy tym samo niewypłacenie dotacji. Nieotrzymanie należnego świadczenie publicznoprawnego o charakterze pieniężnym stanowi co do zasady szkodę, bez względu na to co uprawniony uczyniłby z tym świadczeniem. Jest bowiem jasne, że możliwości pokrycia z dotacji bieżących wydatków przedszkola w zakresie kształcenia, wychowania i opieki, w tym profilaktyki społecznej, "zwalnia" inne środki pozostające w dyspozycji osoby prowadzącej przedszkole i pozwala na ich wykorzystanie w inny sposób, także z korzyścią dla tej osoby. Zważywszy zatem bezpośredni wpływ dotacji na stosunki majątkowe osoby prowadzącej w swym interesie (interesie prywatnym) przedszkole niepubliczne, zakwalifikowanie niewypłaconej kwoty dotacji jako samoistnej szkody należy uznać za uzasadnione. Szczególna natura dotacji ma jedynie to znaczenie, że stwarza możliwość wykazania przez jednostkę samorządu terytorialnego, iż kwota dotacji nie zostałaby wydatkowana należycie i podlegałaby zwrotowi (swoista przyczyna rezerwowa). Ciężar dowiedzenia tej okoliczności spoczywa jednak - zgodnie z regułą określoną w art. 6 k.c. - na tej jednostce. Przemawia za tym także to, że zobowiązanie do zwrotu nie należy do istoty stosunku dotacji, który polega na bezzwrotnym, co do zasady, transferze środków publicznych z budżetu do beneficjenta – tak: Sąd Najwyższy w wyroku z 9 lipca 2020 sygn. V CSK 502/18 opubl. LEX nr 3063082. Sąd Apelacyjny opowiada się jednoznacznie za powyższym poglądem, popartym także stanowiskiem Sądu Najwyższego w

sprawach II CSK 477/17 opubl. LEX nr 2486821, V CSK 101/18 opubl. LEX nr 2652272, IV CSK 629/18 opubl. LEX nr 2692106. W okolicznościach niniejszej sprawy fakty przytoczone przez powódke i w zasadzie bezsporne, polegające na niewypłaceniu pełnej dotacji stanowiły delikt. Wysokość odszkodowania sprowadzała się do brakujących części dotacji, które winny być wypłacone powódce przez pozwaną, co miesiąc w roku 2011.

W tej sytuacji, zarzut pozwanej dotyczący naruszenia prawa materialnego tj. art. 471 k.c. w związku z art. 353<sup>1</sup> k.c. i art. 90 ustę 2b ustawy o systemie oświaty nie mógł się ostać.

Druga zasadnicza kwestia, podniesiona w apelacji, to sposób wyliczenia dotacji na jednego ucznia przedszkola. Także tutaj istnieje utrwalona judykatura, której główne tezy można sprowadzić do następujących twierdzeń:

- podstawę do ustalenia dotacji dla przedszkoli niepublicznych stanowią bieżące wydatki planowane w budżecie gminy na działalność przedszkoli, z wyłączeniem oddziałów przedszkolnych - w przypadku uczniów pełnosprawnych;
- zapis artykułu 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty jednoznacznie wskazuje na wydatki zaplanowane, a nie faktycznie zrealizowane;
- w przypadku uczniów niepełnosprawnych do wydatków zaplanowanych wlicza się także te, które zostały zaplanowane na poczet działalności oddziałów przedszkolnych,
- do wydatków bieżących zalicza się także wydatki ponoszone na funkcjonowanie zespołów obsługi ekonomiczno-administracyjnej przedszkoli oraz na doszkąlanie i doskonalenie nauczycieli oraz wydatki przeznaczone na funkcjonowanie przedszkola pochodzące z innych rachunków, czy kont (bez znaczenia pozostaje sposób księgowania tych środków).

Orzecznictwo potwierdzające powyższe tezy zostało wyrażone między innymi przez Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyrokach: I ACa 679/14 z 27 stycznia 2015, I ACa 61/16 z dnia 24 sierpnia 2016, Sąd Najwyższy I CSK 348/16 z 23 marca 2017, IV CSK 696/12 z 20 czerwca 2013, IV CSK 732/16 z 27 października 2017, Sąd Apelacyjny w Warszawie I ACa 272/19 z 11 października 2019, Sąd Apelacyjny w Katowicach I ACa 645/19 z 25 marca 2020, Sąd Apelacyjny w Lublinie I ACa 48/19 z dnia 29 września 2020.

Należy podkreślić, że wbrew stanowisku pozwanej przepis art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. statuuje uniwersalne i stabilne kryteria, wyznaczające rozmiar świadczeń dotacyjnych gminy dla podmiotów prowadzących przedszkola niepubliczne (minimalny poziom 75% "ustalonych w budżecie gminy wydatków bieżących"). Dominujący w judykaturze pogląd wyraża się tym, że "skoro dotacje gminy mają być przeznaczone na realizację określonych zadań (kształcenie, wychowanie i opieka), to dla określenia poziomu dotacji znaczenie mają jednak wszystkie kategorie wydatków ponoszone na realizację wskazanych zadań. Nie ma tu znaczenia sam sposób ich księgowania (wyodrębniania, np. na odpowiednim rachunku, wydzielonym lub specjalnym), czy także sposób (źródło) ich finansowania (np. ponoszenie opłat przez rodziców uczniów). Nie ma też znaczenia to, czy ustalone (zaplanowane) środki zostaną faktycznie wykorzystane w toku wykonywania budżetu gminy przez osoby zarządzające przedszkolami publicznymi. W przeciwnym razie zostałby naruszony przyjęty w ustawie stały wskaźnik proporcji wydatków z budżetu gminy (75%; kryterium proporcjonalności wydatków) - por. powołany wyrok IV CSK 732/16.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie w pełni podziela powołaną wyżej linię orzecniczą. Oznacza to brak aprobaty dla stanowiska pozwanej gminy i uznanie zasadności roszczenia powódki.

Nie budziło również wątpliwości, iż odszkodowanie może być dochodzone przez podmiot prowadzący przedszkole, także po zakończeniu działalności w postaci prowadzenia placówki oświatowej. Jest to okoliczność bez znaczenia w kontekście dochodzenia odszkodowania opartego o art. 471 k.c. (tak: Sąd Najwyższy w postanowieniu I CSK 211/19 opubl. LEX nr 2736298, jak też Sąd Apelacyjny w Warszawie I ACa 110/20 opubl. LEX nr 3102929). Żądanie odszkodowania ma bowiem kompensować uszczerbek w środkach własnych podmiotu prowadzącego placówkę oświatową.

Z przytoczonych względów Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych argumentów za uwzględnieniem zarzutów apelacji pozwanej. Dlatego też, na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd zasądził od tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego kwotę stanowiącą wynagrodzenie za czynności radcy prawnego na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).